



Carrie Soto visszatér

*fine
selection*

TAYLOR JENKINS REID

AZ EVELYN HUGO HÉT FÉRJE ÍRÓJÁNAK
LEGÚJABB BESTSELLERE!

TAYLOR JENKINS REID

Carrie
Soto
visszatér

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Brad Mendelsohnnak, aki a legközelebb állt ahhoz,
hogy az edzőmnek lehessen nevezni*

A CHAN-CORTEZ-MÉRKŐZÉS

Amerikai nyílt teniszbajnokság

1994. szeptember

EGÉSZ ÉLETEM MUNKÁJA FÜGG ennek a meccsnek az eredményétől.

Apámmal, Javierrel az első sor közepén ülünk a Flushing Meadows-ban. A pálya széle karnyújtásnyira. A vonalbírók hátuk mögé tett kézzel a pálya két szélén állnak. A vezetőbíró pontosan előttünk ül, a nézők feje fölé magasodó székében. A labdaszedő lányok is a pálya szélén kuporognak, állandó készenlétben egy esetleges sprintelésre.

A meccs a harmadik játszmánál tart. Nicki Chan nyerte az első, a másodikat Ingrid Cortez. Ebben, a harmadik játszmában fog eldőlni, ki lesz a győztes.

Apámmal – és persze a többi húszezer nézővel, akik megtöltötték a stadiont – figyeljük, ahogy Nicki Chan közeledik az alapvonalhoz. Bero-gyaszolja a térdét, és elhelyezkedik. Majd lábujjhegyre emelkedik, a labdát a levegőbe dobja, és csuklójából indított ütéssel 126 km/óra sebességgel Ingrid Cortez fonákja felé küldi a szerváját.

Cortez döbbenetes erővel adja vissza a szervát. A labda épphogy csak a vonalon belül pattan le. Nicki nem éri el időben. A pont Cortezé.

Becsukom a szemem, és kifújom a levegőt.

– *Cuidado.*¹ A kamerák figyelik a reakcióinkat – szűri apám foga között a szavakat. Apám fején a sok panamakalapja közül az egyik, hátul kibukkant alóla ezüstszürke göndör haja.

– Apa, mindenki figyel, hogyan reagálunk.

Nicki Chan ebben az évben már két Slam bajnoki címet nyert meg, az ausztrál nyílt teniszbajnokságot és a Roland Garrost. Ha megnyeri ezt a meccset, azzal eléri a rekordomat, ami húsz Slam bajnoki cím egyéniben. A rekordomat még 1987-ben állítottam fel, amikor kilencedszer nyertem meg Wimbledon, amivel együtt elnyertem a minden idők legjobb teniszezője címet is.

Az utóbbi öt évben Nicki uralja a női teniszt, köszönhetően sajátos játéktílusának: pimasz és harsány, szinte kizárólag az alapvonalról játszik, a szervái és a leütései pedig hihetetlenül erősek. Amikor a nyolcvanas évek végén elkezdte pályafutását a WTA² keretein belül, figyelemre méltó ellenfélnek tartottam. Lehet, hogy salakon ügyes volt, füves pályán azonban könnyedén legyőztem Londonban, pedig ott ő volt hazai pályán.

Miután azonban 1989-ben visszavonultam, a dolgok nagy fordulatot vettek. Nicki félelmetes ütemben kezdte gyűjteni a Slam-címeket, olyannyira, hogy mostanra a sarkamat tapossa.

Megfeszült állkapoccsal nézem. Apám higgadtan tekint rám.

– Csak szólok, hogy a fotósok kifejezetten lesik a pillanatot, amikor dühös vagy, netán amikor épp Nicki ellen szurkolsz.

Fekete ujjatlan pólóban vagyok, farmert húztam, és az Oliver Peoples márkájú teknőspáncélszínű keretes napszemüvegem van rajtam. A hajam kiengedve. Ma, majdnem harminchét évesen szerintem ugyanolyan jól nézek ki, mint régen. Szóval nyugodtan készítsenek csak annyi képet, amennyihez kedvük van.

– Mit mondtam neked mindig a juniorbajnokságokon?

– Ne legyen semmi sem az arcodra írva.

– *Exacto, hija.*³

¹ Óvatosan (spanyol – a továbbiakban csupán az ettől eltérő nyelvi forrásokat jelezzük – a szerk.).

² Women's Tennis Association, Női Tenisz Szövetség.

³ Pontosan, lányom.

Ingrid Cortez tizenhét éves spanyol teniszező, aki mindenkit meglepett a ranglistán való gyors feljutásával. A stílusa kicsit hasonlít Nickiéhez – erőteljes és hangos –, csak ő jobban használja a szögeket. A pályán meglepően érzelmes tud lenni. Amikor például egy nagy erejű, pontos ászt indít, amit Nicki nem tud visszaadni, vidáman kurjant egyet.

– Lehet, hogy éppen Cortez fogja megállítani őt – jegyzem meg.

Apám megcsóválja a fejét.

– *Lo dudo*⁴ – feleli alig mozgó ajkakkal, szemével tudatosan kerüli a kamerákat. Nincs kétségem afelől, hogy holnap reggel, amikor apám kinyitja az újságot, első dolga lesz végigpásztázni a sportrovatot, hogy keresse benne a saját fotóját. Majd mosolyogva nyugtázza, ha talál egy képet magáról, amin jól néz ki. Bár az év elején lefogyott a kemoterápia alatt, mostanra felépült a rákból. Szervezete megerősödött, és a bőre is egészséges színű.

Amikor a nap az arcába süt, odanyújtok neki egy tubus fényvédő krémet. Apám hunyorog, megrázza a fejét, mintha ez mindkettőnkre nézve sértésnek számítana.

– Cortezé az első szett – mondja apám. – De Nicki a harmadikra tartogatja az energiáját.

A pulzusom felgyorsul. Nicki egyhuzamban három pontot szerez. Mostanra az állás három-három, a meccs harmadik szettjében.

Apám rám néz, és lejjebb tolja a szemüvegét, hogy lássam a szemét.

– *Entonces*,⁵ mit fogsz tenni? – kérdezi.

Elfordítom a fejem.

– Nem tudom.

Apám visszaigazítja a szemüvegét, és a pálya felé fordul, közben felém biccent.

– Nos, ha semmit sem teszel, akkor pontosan az fog történni. Semmi.

– *Sí, papá*,⁶ tudom.

Nicki széles szervát indít. Cortez nekiiramodik, és igyekszik visszaadni a labdát még az emelkedő szakaszban, de az a hálóban köt ki.

⁴ Kétlem.

⁵ Szóval.

⁶ Igen, apa.

Apámra pillantok. Enyhén megráncolja a homlokát.

Az edzői páholyban Cortez edzője görnyedten temeti a tenyerébe az arcát.

Nickinek nincs edzője. Majdnem három éve hagyta ott az utolsó edzőjét, azóta hat Slam-győzelmet zsebelt be segítség nélkül.

Apám sokszor leszólja azokat, akiknek nincs edzőjük, de ha Nickiről van szó, úgy tűnik, nem olyan ítélkező.

Cortez csípőre tett kézzel hajol előre, és levegő után kapkod. Nicki nem lassít. Újabb szervát indít. Cortez a labda után iramodik, de nem éri el.

Nicki elmosolyodik.

Ismerem ezt a mosolyt. Én is jártam már ebben a cipőben.

A következő pontnál Nicki átveszi a vezetést.

– A fenébe! – bukik ki belőlem térfélcserénél.

– Cortez azonnal összeomlik, ha nem ő uralja a pályát, Nicki pedig ezt jól tudja – mondja apám felvont szemöldökkel.

– Nicki nagyon erős – teszem hozzá –, de jól is tud alkalmazkodni. Az ellenfelének számítania kell rá, hogy Nicki a játszma alatt hozzáidomul, és a játékmódját az ellenfél gyengeségére hegyezi ki.

Apám bólint.

– Minden játékosnak van gyenge pontja – folytatom –, és Nicki nagyon ügyesen megtalálja azt.

– Úgy van.

– Na és mi Nicki gyenge pontja?

Apám igyekszik visszafojtani a mosolyát. Felemeli az italát, és belekortyol.

– Mi az? – kérdezem.

– Semmi – feleli apám.

– Még nem döntöttem el.

– Jól van.

Mindkét játékos visszatér a pályára.

– Nicki egy parányit lassú – mondom, amikor látom, hogy az alapvonalhoz sétál. – Hatalmas ereje van, de nem túl gyors, a lábmunkája legalábbis nem az az adogatásnál. Még ma sincs olyan gyors, mint Cortez. De Morettinél, Antonovicsnál semmiképp sem gyorsabb, Perezről már nem is beszélve.

– Vagy rólad – teszi hozzá apám. – A mai mezőnyben nincs senki, aki olyan gyors lenne, mint amilyen te voltál. Nem csak a lábmunkádról beszélélek, a gondolkodásodról, *también*.⁷

Bólintok.

Apám folytatja.

– Amiről én beszélek, az elhelyezkedés, a labda gyors visszaütése, a sebesség uralása, hogy Nicki ne tudja a nagy erejét kihasználva visszaütni a labdát. A mai játékosok között nincs senki, aki így játszana. Ahogy annak idején te csináltad.

– Meg kéne birkóznom Nicki erejével – felelem –, amellet még valahogyan a sebességet is tartanom kéne.

– Ahogy mondd, és ez nem könnyű feladat.

– Az én koromban és az én térdemmel legalábbis nem az – folytatom.

– Nem tudok már úgy ugrani, mint régen.

– *Es verdad*⁸ – ért egyet apám. – Mindent bele kéne adnod.

– *Ha egyáltalán belevágok* – jegyzem meg.

Apám a szemét forgatja, de aztán újból műmosolyt varázsol az arcára.

Felnevetek.

– Apa, most komolyan, ugyan kit érdekel, ha készül rólad egy kép, amin épp a homlokodat ráncolod?

– Én sem ütöm bele az orrom a dolgodba – mondja –, úgyhogy neked is ezt javaslom *¿Lo entedés, hija?*⁹

Ismét elnevetem magam.

– *Sí, lo entiendo, papá*.¹⁰

Nicki nyeri a következő játszmát is. Ezen kívül már csak egyet kell megnyernie, és a meccsnek vége. El fogja érni a rekordomat.

Halántékom lüktetni kezd, ahogy gondolatban előrevetítem az egészet. Cortez nem fogja lenyomni Nicki Chant, ma legalábbis nem. Én pedig ide, a nézőtérre vagyok kárhoztatva. Itt kell ülnöm, és végignéznem, ahogy Nicki elvesz tőlem mindent, amiért olyan keményen dolgoztam.

– Na és mégis, ki lenne az edzőm? – kérdezem. – Te?

⁷ Úgyszintén.

⁸ Ez igaz.

⁹ Értve vagyok, leányom?

¹⁰ Igen, értem, apa.

Apám nem néz rám, de látom, ahogy a vállai megfeszülnek. Nagy levegőt vesz, jól megválogatja a szavait.

– Azt neked kell eldöntened – mondja végül. – A te döntésed.

– Mit tegyek? Hívjam fel Larsot?

– Azt fogod tenni, *pichona*,¹¹ amit jönak látsz – mondja apám. – Így működik a felnőtt élet.

Azt akarja, hogy könyörögjek neki. Én pedig meg is érdemlem.

Cortez a belét kidolgozza a pályán, hogy végbevigye az ütéseket. De már nagyon fáradt. Látni lehet, ahogy a lába remeg, amikor egy helyben áll. A következő alkalommal, amikor visszaadja a labdát, az a hálóban landol. Az eredmény harminc-semmi.

A rohadék!

Végigpásztázom a nézőkön. Az emberek előrehajolnak, néhányan idegesen dobolnak az ujjukkal. Úgy tűnik, mintha mindenki egy kicsit gyorsabban lélegezne. El tudom képzelni, hogy miket mondanak most a sportközvetítők.

A körülöttünk ülő nézők a szemük sarkából nézik apámat és engem, figyelik a reakciómat. Kezdem úgy érezni magam, mint egy kalitkába zárt madár.

– Ha úgy döntök, hogy megteszem... – szólalok meg lágyan. – Azt szeretném, ha te lennél az edzőm, csak ennyit akarok mondani, apa.

Cortez éppen pontot szerez, amikor apám rám néz. A tömeg visszatartott lélegzettel várja a történelmi esemény alakulását. Minden bizonnyal én is azt tenném, ha mindez nem írná át azt a történelmet, amit *én* alkottam.

– Biztos vagy ebben, *hija*?¹² Én már nem az vagyok, aki valaha voltam. Nincs már meg bennem az a kitartás.

– Akkor már ketten vagyunk – felelem. – Egy valaha szebb napokat látott sportoló edzője lennél.

A meccs eredménye negyven-tizenöt. A következő pont fogja eldönteni, hogy Nicki lesz-e a bajnok.

– Minden időnk legnagyobb teniszezőjének lehetnék az edzője – jelenti ki apám. Felém fordul, és megragadja a kezemet. Közeledem a

¹¹ Galambom.

¹² Lányom.

negyvenedik életévemhez, mégis valahogy aprónak tűnik a kezem az övében. Pontosan olyan melegnek, erősnek és durvának érződik az övé, mint gyerekkoromban. Amikor apám megszorítja a kezemet, olyan kicsinek érzem magam, mintha örök gyermek lennék, ő pedig egy óriás, akire fel kell nézнем ahhoz, hogy a tekintetünk találkozhasson.

Nicki adogat. Nagy levegőt veszek.

– Akkor hát benne vagy? – kérdezem apámat.

Cortez visszaadja a szervát.

– Lehet, hogy kudarcot vallunk... hogy csúnya vége lesz – teszem hozzá. – Meglehet, hogy mindössze annyit bizonyítunk be, hogy a csatabárd éle kicsorbult. Az emberek imádnák a sztorit. Nemcsak a rekordomat teném tönkre, de talán a jó híremet is. Meglehet, hogy... minden odaveszne.

Nicki talajütést visz be.

Apám a fejét csóválja.

– Nem veszne oda minden, mert a tenisz nem minden, *pichona*.

Nem vagyok benne biztos, hogy egyetértek apámmal.

Cortez visszaadja a labdát.

– De akkor is – folytatom az eszmefuttatásomat –, keményebben kellene együtt dolgoznunk, mint azt valaha is tettük. Te készen állsz erre?

– Életem legnagyobb megtiszteltetése lenne – feleli apám. Látom, amint könnyek gyűlnek a szemébe, tekintetemet nem fordítom el, ő pedig még jobban megszorítja a kezemet. – Ha ismét téged edzhetlek, *pichona*, azután boldogan halnék meg.

Megpróbálom túltenni magam a mellkasomban egyre növekvő szorításon.

– Akkor szerintem ezzel el van döntve.

Apám arcán mosoly csillan fel.

Nicki átemeléssel adja vissza a labdát. A teniszlabda lassú, hosszú ívben emelkedik a levegőben. A nézők mind követik a tekintetükkel, ahogy halad felfelé, majd elindul vissza a pálya irányába.

– Akkor azt hiszem, ezzel vége a visszavonulásomnak – jelentem ki.

Úgy tűnik, a labda a pályán kívül fog landolni. Ha valóban ez történik, akkor Cortez veresége elodázódik.

Apám átkarol, és magához szorít. Alig jutok levegőhöz. A fülembé súgja:

– *Nunca estuve más orgulloso, cielo.*¹³ – Majd elereszt.

A labda épphogy csak az alapvonalon belül landol. A tömeg elhallgat, ahogy az sebesen magasra pattan. Cortez úgy számította, hogy a labda az alapvonalon kívül fog becsapódni, ezért nem indult meg felé, most pedig már túl késő. Innen már lehetetlen visszaadni. Azért a labda után ered, de elhibázza.

A másodperc törtrészéig halálos csend uralja a stadiont, majd kitör az őrjöngés.

Nicki Chan megnyerte a US Opent.

Cortez a földre rogy. Nicki öklével a levegőbe üt.

Apám és én összemосolyunk. Készen állunk.

¹³ Sosem voltam még ennél büszkébb, drágám!

A KEZDETEK

1955–1965

APÁM HUSZONHÉT ÉVES VOLT, amikor Buenos Airesből az Egyesült Államokba költözött. A hazájában, Argentínában kiváló teniszjátékosnak számított, tizenhárom bajnoki címet nyert a tizenegy éves pályafutása alatt. „Javier, el Jaguar”¹⁴-ként emlegették. Stílusa méltóságteljes, de egyben gyilkos is volt.

Saját elmondása szerint nem bánt kesztyűs kézzel a térdével. Ugrásai túl magasak voltak, a landolásai pedig gyakran helytelenek. Mire a harmincadik életévéhez közeledett, már tisztában volt azzal, hogy a térdei nem fogják sokáig bírni. Végül 1953-ban visszavonult, de minden alkalommal, amikor apám erről beszélt, szinte tapintható volt a növekvő feszültség benne, majd általában rövidre zárta a beszélgetést, és elhagyta a helyiséget. Nem sokkal a visszavonulása után jött az ötlet, hogy az Egyesült Államokba költözzön.

Miamiban kapott állást egy felkapott teniszklubban mint ügyeletes teniszpartner, aki egész nap készenlétben áll arra az esetre, ha valamelyik tagnak szüksége lenne partnerre. Általában ilyen munkákra a nyári szünetüket töltő főiskolásokat alkalmazták, apám azonban ugyanazzal az elhivatottsággal végezte ezt a munkát, ahogy korábban versenyzett. Gyakran mondta is a klub tagjainak: „Nem tudok úgy teniszezni, hogy ne adnám bele a szívem, lelkem.”

Kis idő elteltével egyre többen kértek tőle magánórákat. Hírnevét a tökéletesség iránti elkötelezettségének, magas elvárásainak és annak

¹⁴ Javier, a jaguár.

köszönhette, hogy ha valaki hallgatott *El Jaguarra*, az minden bizonnyal egyre több meccsét nyerte meg.

1956-ra már az egész országból kapott teniszoktatói állásajánlatokat. Az egyik ilyen ajánlat által jutott el a Los Angeles-i Palm Tennis Clubhoz, ahol megismerkedett édesanyámmal, Aliciával, aki táncos volt, a klub tagjainak tartott keringő- és foxtrottórákat.

Anyám magas termetű volt, és szinte állandóan tíz centiméteres túsarkút hordott – feltűnő jelenség lehetett. Járása lassú és céltudatos volt, és mindig belenézett az emberek szemébe. Nehéz volt őt nevetésre bírni, de ha egyszer sikerült, olyan hangosan kacagott, hogy még a falakon is áthallatszott.

Első randevújukon anyám azt mondta apámnak, hogy ha teniszről van szó, akkor már szinte csőlátása van. „Ebből hamarosan ki kell nőned, Javier, máskülönben hogyan tudnál kiteljesedni?”

Apám azt felelte erre, hogy anyámnak elment az esze. A tenisz volt az, ami őt teljes emberré tette.

Mire anyám hozzátette: „Ó, szóval még makacs is vagy!”

Mindezek ellenére másnap apám megjelent anyám egyik táncórája végén egy csokor vörös rózsával a kezében. Anyám elvette a virágokat, és megköszönte, de apámnak feltűnt, hogy meg sem szagolta azokat, mielőtt letette a csokrot. Apámnak az az érzése támadt, hogy míg ő alig adott virágot néhány nőnek egész életében, anyám minden bizonnyal tucatnyi reménykedő férfitől kapott már csokrokat.

– Megtanítanál tangózni? – kérdezte apám.

Anyám oldalvást apámra pillantott, egy másodpercig sem gondolta, hogy ez az argentin ne lenne tisztában legalább a tangó alapjaival. Ennek ellenére anyám egyik kezét apám vállára tette, a másikat pedig a levegőben tartotta, és azt mondta: „Akkor kezdjük.” Apám megfogta a kezét, és anyám megtanította neki, hogyan vezesse őt keresztül a táncparketten.

Apám azt mesélte, képtelen volt levenni a szemét anyámról, és hogy milyen csodálatosan könnyű volt vele végigsiklani a termen.

A tánc végén apám hátradöntve megtartotta anyámat, mire ő rámosolygott, és szinte türelmetlenül azt mondta: „Javier, most jön az a rész, hogy megcsókolsz.”

Mindössze néhány hónap múlva apám meggyőzte anyámat, hogy tartson vele. Azt mondta neki, hogy nagy álmai vannak a kettőjük jövőjét illetően. Mire anyám azt felelte, hogy apám álmai az ő sajátjai, és hogy neki apámon kívül nincs sok mindenre szüksége.

Azon az estén, amikor anyám elmondta neki, hogy terhes, a Santa Monica-i lakásukban voltak, anyám apám ölében ült, és azt kérdezte tőle, hogy észrevette-e, hogy két ember súlya nehezedik rá. Apám anyámrá mosolygott, és ezzel egy időben a könnyei is potyogni kezdtek. Később apám azt mondta, hogy érzi, hogy fiuk lesz, és hogy kétszer olyan jó teniszjátékos lesz, mint ő valaha is volt.

Amikor kicsi voltam, apám odaállított egy etetőszéket a pálya szélére, abba ültetett, hogy lássam, ahogy teniszeznek. Azt mondta, hogy jobbra-balra mozgattam a fejem, ahogy követtem a labdát. Elmondása szerint anyám időnként kivett az etetőszékből, hogy az árnyékba ültessen, vagy hogy megetessen, ha hozott egy kis harapnivalót, én azonban addig sírtam, míg vissza nem vitt a pálya mellé, a székembe.

Apám mindig szívesen mesélte azt a történetet, amikor még csak totyogó kislány voltam, és először adott a kezembe teniszütőt. Gyengéden felém dobta a labdát, és meg tudott volna esküdni rá, hogy azon a napon dőlt el a sorsom, mert meglendítettem az ütőt, és eltaláltam a labdát.

Apám felkapott, a nyakába ültetett, és beszaladt velem a házba, hogy elújságolja anyámnak a nagy hírt. Anyám mosolyogva hallgatta, majd folytatta a vacsora készítését.

– Érted, amit mondok? – kérdezte apám.

Anyám nevetett.

– Mármint, hogy a lányunk szereti a teniszt? Persze hogy szereti, hiszen az az egyetlen dolog, amit megmutattál neki.

– Ez úgy hangzik, mintha azt mondanád, hogy Akhilleusz csupán azért volt nagy harcos, mert háborús időkben élt. Pedig nem így van. Azért volt nagy harcos, mert az volt a *sorsa!*

– Értem. Tehát akkor Carolina lenne Akhilleusz? – mosolygott az anyám. – Amiből pedig az következik, hogy te vagy isten?

Apám legyintett.

– A lányunk erre született – mondta –, ez a napnál is világosabb. A te kecsességeddel és az én erőmmel ő lehet a földkerekség legnagyobb teniszjátékosa! Egy napon még regéket zengenek róla!

Anyám a szemét forgatta, közben tálalta a vacsorát.

– Jobban örülnék neki, ha kedves lenne, és boldog.

– Alicia – szólalt meg apám, ahogy anyám mögé állt, és átölelte őt. – A kedves, boldog emberekről nem terjednek mondák!

Nem emlékszem arra, amikor megmondták, hogy anyám meghalt. A temetésére sem emlékszem, pedig apám szerint ott voltam. Úgy mesélte, hogy anya levest főzött, és észrevette, hogy kifogyott a sűrített paradicsom, úgyszólván belebújt a cipőjébe, engem kivitt apához a garázsba, aki épp olajat cserélt az autóban, hogy vigyázzon rám, amíg ő elmegy a boltba.

Amikor egy jó idő múlva anyám még mindig nem jött haza, apa megkérte a szomszédokat, hogy vigyázzanak rám egy kicsit, míg ő anyám keresésére indul.

Néhány utcányira megpillantott egy mentőautót, aminek már a pusztalátványától összeszorult a gyomra. Anyámat elütötte egy autó, ahogy hazafelé menet áthaladt az úton.

Anyám temetése után apám nem volt hajlandó belépni a hálószobájukba. Onnantól fogva a nappaliban aludt, a ruháit pedig a tévé mellett tartotta egy kosárban. Ez hónapokon keresztül így ment. Abban az időszakban, amikor éjszaka rosszat álmodtam, egyből a nappaliba mentem a kanapéhoz. Apámat mindig ott találtam, mellette sistergett a tévé, ő pedig aludt.

Aztán egy napon fény töltötte meg a folyosót. A szüleim hálószobaajtaja nyitva volt, a kilincstre addigra vastagon rárakódott por is eltűnt, és anyám minden holmija kartondobozokba volt csomagolva. A ruhái, a magas sarkú cipői, a nyakláncai és a gyűrűi. Még a hullámcsatjai is. Majd valaki jött, és mindent eltüntetett. Ennyi volt.

Nem sok maradt anyám után. Még arra is alig utalt valami, hogy egyáltalán létezett, mindössze néhány fénykép, amit apám szekrényének felső fiókjában találtam. Kivettem közülük azt, ami a legjobban tetszett, és az

ágyamba, a párnám alá tettem. Attól tartottam, hogy ha ezt nem teszem meg, hamarosan az a kép is eltűnik.

Mindezek után egy ideig apám gyakran mesélt anyámról. Beszélt arról, hogy anyám mindig azt szerette volna, hogy boldog legyek, meg hogy milyen tisztességes és jó ember volt. Amikor ezekről beszélt, apám mindig elsírta magát, aztán egyszer csak már nem mesélt többet anyámról.

Mára minden, anyámmal kapcsolatos emlékem elhomályosult. Nem vagyok biztos, mi közölük a valóság, és mi az, amit a képzeletem tett hozzá.

Látom magam előtt, ahogy a tűzhely előtt áll a konyhában. Vörösesbarna ruhát visel, rajta apró minták, pöttyök, de az is meglehet, hogy virágok. Tudom, hogy a haja dús volt, és göndör. Aztán apám a ház túlsó végéből engem szólít, azon a néven, amin akkoriban szólított: „*Guerrerrita*”.¹⁵ Mire anyám megcsóválta a fejét, és azt mondta: „Ne engedd, hogy kis harcosnak szólítson, te egy királynő vagy!”

Legtöbbször biztos vagyok abban, hogy ez tényleg így történt, máskor viszont az inkább az egyértelmű, hogy az egész csak egy álom volt.

Amire a leginkább emlékszem anyámból, az az úr, amit maga után hagyott. A ház szinte sugározta azt az érzést, hogy régebben volt ott még valaki.

De már csak apám és én éltünk ott.

A legrégebbi tiszta emlékem az, hogy bár még kicsi voltam, mérhetetlenül dühös. Bosszantottak a többi kislány kérdései: „Hol van az anyukád?” „Miért nincs soha kifésülve a hajad?” Az agyamra ment a tanárom, aki folyamatosan arra törekedett, hogy ha angolul beszéltem, nyoma se legyen apám akcentusának a beszédemben. Dühített, hogy állandóan azzal traktáltak, hogy az órák közötti szünetekben játsszak kedvesebben, miközben én csak versenyt akartam futni a többi gyerekekkel a pályán, vagy kipróbálni, hogy ki tud magasabbra lendülni a hintán.

¹⁵ Kis harcos.

Gyanítottam, hogy a probléma az lehetett, hogy mindig én győztem. De a viláért sem voltam képes megérteni, hogy ez miért eredményezi azt, hogy a gyerekek ahelyett, hogy szívesen játszottak volna velem, inkább *elpártoltak* mellőlem.

Korai éveimben a barátkozás emléke úgyszintén zavaros: *valamit rosszul csinállok, de fogalmam sincs, hogy mit.*

A nap végén, amikor kiözönlöttünk az iskolából, figyeltem a többi gyereket odarohanni az anyukájához. Az osztálytársaim elmesélték az édesanyjuknak, hogy mi történt aznap az iskolában, közben igyekeztek kitérni anyuk öleléséből, és letörölni arcukról a puszikat a parkoló autók mellett.

Órákig képes lettem volna nézni őket. Vajon a gyerekek mit csináltak az édesanyjukkal iskola után? Fagyaltoztak? Együtt elmentek, és megvették azokat a szép tolltartókat, amilyenek néhány osztálytársamnak is voltak? A többi lány vajon honnan szerezte a szép csatját?

Amikor mindenki elment az iskola elől, én is kötelességtudóan elindultam a tőlünk két háztömbnyire eső tenispályához, hogy találkozjak apámmal.

Tenispályákon nőttem fel. Hét közben a városi tenispályán, hétvégén és a nyári szünetben a vidéki teniszkлубok pályáin. Mindig teniszszoknyát hordtam, a hajamat pedig lófarokba kötöttem. A tenispálya alapvonala mellett üldögéltem az árnyékban, és vártam, hogy apám befejezze az óráját.

Apám hatalmasnak tűnt, ahogy néztem a hálón keresztül. Adogatásai könnyedek, leütései pedig egyenletesek voltak. Ellenfelei, illetve azok, akiket edzett, mindig olyan kaotikusnak tüntek apám játéka mellett. Apám hiba nélkül uralta a pályát.

Utólag visszanézve már azt látom, hogy fiatal korom szinte minden napján apám minden bizonnyal feszült volt, és magányos. Özvegy, egyedülálló apa volt egy olyan országban, ami nem az ő hazája volt, és nem volt senki, akire számíthatott volna. Most, felnőtt fejjel nyilvánvalónak tűnik, hogy apám abban az időben olyan feszült volt, hogy bármelyik pillanatban összeomolhatott volna.

De még ha a napjai nehezek is voltak, éjszakai pedig álmatlanok, előlem mesterien el tudta titkolni mindezt. A vele töltött idő olyan ajándék

volt, amiről úgy hittem, más gyerekek ilyen nem adatik. Velük ellentétben, amivel én töltöttem az időmet, annak igazi *célja* volt, apámmal együtt olyan ügyön munkálkodtunk, ami nagy *jelentőséggel* bírt. Hogy *én* legyek a legjobb!

Mindennap, miután apám végzett a teniszóráival, felém fordult, rám nézett, és azt mondta: „*Vamos, los fundamentos.*”¹⁶ Erre a felszólításra megragadtam az ütőmet, és csatlakoztam hozzá az alapvonalnál.

– Game, szett, meccs! Miért mondjuk ezt? – kérdezte apám.

– Egy teniszmeccs labdamenetekből, játékokból, más néven game-ekből és játszmákból, más néven szettekéből áll. Aki több játékot nyer, az nyeri meg a szettet, és ahhoz, hogy valaki a meccset megnyerje, neki kell több szettet megnyernie – feleltem.

– Egy játékban mi az első pont?

– Tizenöt, a következő harminc, aztán negyven. Ha ez megvan, akkor nyer az ember, de csak abban az esetben, ha a pontkülönbség legalább kettő.

– Hogy hívjuk azt, amikor az állás negyven-mind?

– Egyenlő. Ennél az állásnál, ha valaki pontot szerez, akkor előnyre tesz szert, ami lehet adogatóelőny vagy fogadóelőny, függően attól, hogy az adott játékos szervál-e.

– Szóval hogyan tudsz nyerni?

– Ha a játékos adogatóelőnyben van, és szervál, akkor neki kell nyernie a következő labdamenetet, hogy övé legyen a pont. Hat pontot kell szerezni, hogy valaki megnyerje a szettet, de itt is érvényes, hogy legalább két ponttal kell nyerni. A hat-ötös állás nem jelenti a szett megnyerését.

– Mit tudsz a meccsekről?

– A nők három szettet játszanak, a férfiak gyakran ötöt.

– Amikor azt mondják, „love”, az mit jelent?

– Az azt jelenti, hogy semmi.

– Helyesebben nullát.

– Igen, tehát a játékos nem szerzett pontot. A semmi nullát jelent.

¹⁶ Gyerünk, kezdjük az alapokkal!

Ha minden kérdésre helyesen válaszoltam, kaptam egy vállveregetést, majd nekifogtunk a gyakorlásnak.

Sok edző vezet be újításokat, az én apám azonban sosem tett ilyet, az nem az ő stílusa volt. Apám hitte, hogy meg kell őrizni a szépségét és az egyszerűségét ennek a sportnak, úgy játszani, ahogy azt mindig is tették az emberek, azzal a kivétellel, hogy mindenkinél sokkal jobbnak kell lenni. „Ha én annyira elkötelezett lettem volna a helyes játék mellett, mint amennyire te leszel, *hijita*¹⁷ – mondta –, akkor még ma is versenyszerűen teniszeznék.” Ez volt az egyetlen alkalom, amikor apám olyasmit mondott, amiről gyanítottam, hogy nem igaz. Már akkor is tisztában voltam azzal, hogy harminc év felett nem sokan teniszeznek hivatásszerűen.

– *Bueno, papá*¹⁸ – mondtam, ahogy elkezdtünk gyakorolni.

Az egész gyerekkorom teniszedzésekkal telt. Egyik gyakorlat a másik után. Szervák, talajütések, lábmunka, röpte. Szervák, talajütések, lábmunka, röpte. Újból és újból. Egész nyáron, év közben iskola után, és minden egyes hétvégén. Apám és én. Mindig együtt voltunk. A mi kis kétszemélyes csapatunk. A büszke edző és a mintadiák.

Imádtam, hogy a játék minden eleme végrehajtásának volt helyes és helytelen módja. Mindig egyértelmű volt, hogy mire kellett törekednem.

– *De nuevo*¹⁹ – mondta apám még akkor is, amikor aznap már ötvendjére próbáltam tökéletesíteni a lapos szervámat. – Mindkét karodat egyforma sebességgel és egy időben emeld fel!

– *De nuevo* – mondta és leguggolt, hogy szemtől szembe kerüljön velem, amikor még mindössze a derekáig értem. – Amikor pinpoint állásban szerválsz, a hátsó lábadat még azelőtt az első mellé kell húznod, mielőtt elütnéd a labdát!

– *De nuevo* – mondta mosolyogva. – Tartogasd azt a csavarást a második szervára, *hijita*. *¿Entendido?*²⁰ Minden egyes alkalommal, még akkor

¹⁷ Kislányom.

¹⁸ Jól van, apa.

¹⁹ Ismét.

²⁰ Érted?

is, amikor csupán öt-, hat-, hét- vagy nyolcéves voltam, apám ugyanazt a választ kapta. „*Sí, papá.*” *Sí, papá. Sí, papá. Sí, papá.*

Idővel apám a „*De nuevo*” felszólításokat megfűszerezte egy kis „*Excellente!*”²¹ dicsérettel.

Minden egyes napon azért dolgoztam, hogy azt hallhassam, „*excelente*”. Ezekről álmodtam. Éjszakánként, amikor ott feküdtem az ágyamban, a Linus és Lucy-s²² ágyneműben, és bámultam Rod Laver²³ bekeretezett fotóját (amiért annyit könyörögtem apámnak), fejben végigvettem az aznapi mozdulataimat.

Hamarosan megerősödtek a talajütéseim, a röptéim élesekké, a szerváim pedig gyilkosakká váltak. Nyolcéves koromban képes voltam az alaponaltól szerválni, és egy tejesdoboz méretű célpontot eltalálni egymás után százszor.

Bárki, aki a pálya mellett elhaladt, azt hihette, hogy milyen elmés, pedig az emberek napjában legalább tízszer odakurjantottak, hogy „kis Billie Jean King”.²⁴

Ekkortájt kezdte el apám megtanítani a stratégia fogalmát.

– Nagyon sok teniszjátékos képes megnyerni a meccseit, mert jól szervál – mondta apám. – *Decime, por qué.*²⁵

– Azért, mert a szerva az egyetlen olyan alkalom, amikor egy játékos tökéletesen tudja irányítani a labdát.

– *¿Y qué más?*²⁶

– Mert jó adogatással nemcsak a szervát, hanem a fogadást is kontrollálni lehet. De akár az egész labdamenetet is.

– *Exacto.*²⁷ A stratégia alapja, hogy amikor te adogatsz, a te kezében van az irányítás.

– *Bueno entiendo.*²⁸

²¹ Nagyszerű!

²² Karakterek a *Peanut* c. rajzfilmből.

²³ Egykori ausztrál teniszcsillag.

²⁴ Egykori amerikai teniszcsillag.

²⁵ Magyarázd el, miért!

²⁶ Mi másért még?

²⁷ Pontosan.

²⁸ Jól van, értem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A legtöbben minden figyelmüket és erejüket az adogatásra összpontosítják. Tökélyre fejlesztik a szervájukat, azonban ezzel együtt elfelejtik a legfontosabbat.

– A fogadást.

– *Exacto*. Az adogatásaiddal bebiztosítod magad, ugyanakkor megnyerheted a játékot, ha jól adod vissza a labdát. Ha te nyered azokat a labdameneteket, amikor te adogatsz, az ellenfeled pedig azokat, amiknél ő szervál, akkor ki nyeri a szettet?

– Aki először megtöri az ellenfele adogatását.

– *Exacto*. Amennyiben egy játékban megtöröd az ellenfél adogatását – csupán egyetlenegyben –, és a saját adogatásodat uralod, akkor te nyered a szettet.

– Akkor jól kell szerválnom, de jónak kell lennem a fogadásban is.

– Azzá kell válnod, amit úgy nevezünk a teniszben, hogy „teljes pályás játékos” – mondta apám. – Nagyszerűnek kell lenned az adogatásban, a röptezésben, talajütésben és a fogadásban. Na, jól van, játsszunk!

Mindig apám nyert, nap nap után. Én azonban folyamatosan igyekeztem legyőzni őt. Minden egyes meccsen, minden este iskola után, hétvégente pedig gyakran kétszer is.

Egy borús januári napon a levegő kicsit csípősebb volt a kelleténél. Az időjárás egész álló nap olyasmivel fenyegetőzött, ami tökéletes ellentéte a dél-kaliforniai ég mindennapi ígéretének.

Az eredmény döntetlen volt az első szettben, amikor két egymás utáni szervát adtam vissza tenyeres keresztlabdával olyan gyorsan, hogy apám nem érte el azokat. Életemben először elvettem apám adogatójátékát.

– *¡Excelente!* – kiáltott fel égnék emelt kezekkel, és odaszaladt hozzám, majd felkapott, és a levegőbe repített.

– Megcsináltam! – tört ki belőlem. – Elvettem a szervádat!

– Úgy van, megcsináltad! – ismételte apám. – Megcsináltad!

Körülbelül két perccel azután, hogy megnyertem a szettet, az ég csatornái megnyíltak, és ömleni kezdett az eső. Apám a fejem fölé tartotta a dzsekijét, és az autóhoz rohantunk.

Amikor beültünk az autóba, becsuktuk az ajtót, és apámra néztem. Arcáról sütött a boldogság, még úgy is, hogy egész testében remegett, anynyira fázott.